

ziet er goed uit. Tegen de tijd dat Paul arriveert is de wind toegenomen tot 3 à 4 Bft en kunnen we de Ultra lights niet meer gebruiken. We schakelen over naar de grotere Powerhouses (die ik nu haat) en zoals ik al verwachtte trekken ze te hard en maken de snelheids controle moeilijk. Geen van ons brengt de juiste concentratie op om de precisie routine uit te voeren en we maken herhaaldelijk stomme fouten. Ik heb het gevoel dat we een schitterende middag met prachtige zonneschijn en goede wind met deze vliegers aan het verprutsen zijn. We proberen niet eens de Allegro's. Na Luxemburg hebben we uiteindelijk vastgesteld dat ze veel te nerveus zijn voor het teamvliegeren. De frustratie slaat toe en we beëindigen verveeld de vier uur praktijk. Gelukkig gebruiken we gezamenlijk het diner en praten over de problemen. Dat is goed, we praten er eerlijk en open over en niemand trekt zich uitingen van ergernis en frustratie, die zich vaak voordoen, aan. Het is goed dat we na een slechte prestatie als vandaag de dingen uitpraten en de frustraties zodoende kwijt raken.

Deze week bespreekt Nop ons vliegerdilemma met Pete Martin van Powerhouse. Hij heeft beloofd deze week nog met de gaasversies te beginnen. Intussen ontwerpen Richard en Paul zelf een prototype voor een teamvlieger

Ons competitie schema groeit elke week en Richard ergert zich aan de voortdurende wijzigingen. We besluiten niet deel te nemen aan teveel achter elkaar liggende competities.

Zondag 2 april 1995.

De wind is sterk, tussen 5 en 6 Bft. Nop, Richard en ik hebben na onze laatste oefening een avond besteed met het aanbrengen van gaasstrips aan onze oude Powerhouses, maar de wind is daarvoor vandaag te krachtig. We schakelen over op de Speedwings met gaas. We zijn vandaag in een betere stemming om ons zonder te veel fouten op de Precisie- en Balletroutine te concentreren. Na drie uur besluiten we thuis met de "sticks" verder te gaan. We proberen wat wijzigingen uit waarmee Nop tijdens de balletroutine mee kwam.

Onze volgende competitie is in Berck Plage Frankrijk. We hebben 3 weken om te oefenen. We besluiten zwarte pull-overs aan te schaffen (we vonden ze voor een uitverkoop-prijs in een ski-winkel) als start voor onze team kleding. Paul heeft een hekel aan kleding die je over je hoofd heen moet aantrekken, maar hij is in de minderheid en stemt grommerig in. Om geld te besparen besluiten we met Paul's kleine auto en de Vlieger-Op bestelwagen naar Berck Plage te gaan in plaats van weer een wagen te huren. Hopelijk zullen onze hotel- en transportkosten deze maal vergoed worden.

Vrijdag 7 april 1995.

De vorige dag zijn er vier Powerhouses met gaas aangekomen. Paul, Marion (Paul's vriendin), Stef, Nop en ik zijn de hele avond bezig geweest de frames en tomen aan te brengen. Ze zien er professioneel en prachtig uit. Ze zijn eveneens de eerste set vliegers in onze team-kleuren: zwart, robijnrood en wit. Op ons verzoek bestaat een grote driehoekige sectie in de vlieger uit gaas en kan een smal deel van de stof aan de neuskant verwijderd worden om nog meer gaasoppervlak te krijgen wanneer de wind erg sterk is. We voelen dat we van ze gaan houden! We zijn blij met de relatie met Powerhouse: de firma heeft ingestemd om ons te voorzien van de hele reeks van vliegers in onze team-kleuren in ruil voor terugkoppeling en suggesties omtrent het vlieggedrag van de vliegers. Het is als in een onderneming, waarin we gezamenlijk onderzoek doen.

We zijn om 13.00 uur op het strand en zijn wat opgewonden; de wind is tussen 4 en 5 Bft. Richard en Nop hebben hun vliegers na enkele minuten in de lucht. In mijn haast om de vlieger op te bouwen steek ik de verkeerde einden van de onderste stokken in het centrale verbindingstuk en promt breekt er al een stok na vijf minuten van de eerste vlucht. Nop geeft me een reprimande voor mijn stommiteit. Gelukkig had Nop de voorzienigheid een aantal reserve stokken mee te nemen.

Als Paul arriveert beginnen we een lange middag intensief met onze precisie routine. Nop wijzigt de routine wat om ons te verlossen van wat probleempunten. Het kost even tijd om daaraan te wennen. De vliegers zijn geweldig, zelfs Richard is opgetogen. De wind wordt krachtig en we kunnen zelfs met de spinnakerstroken er nog op, vliegeren. Bij het aanzetten tot 5 Bft verwijderen we uiteindelijk deze stroken. We concentreren ons met slechts tweemaal een break gedurende vijf en half uur op de precisie routine. We verbeteren weinig door de sterke wind en het verlies aan concentratie. We maken voortdurend stomme fouten. Het is frustrerend met Berck Plage slechts een week verwijderd. Aan het einde van de oefening doet alles van kop tot teen zeer.

Zondag 9 april 1995.

Het is verbazingwekkend wat perfecte windcondities aan het moraal van een team kunnen doen. Vandaag is de windkracht vriendelijk 2 à 3 Bft (later toenemend tot 4 Bft). We vliegeren gedurende vijf uur met de midden-range Powerhouses. De perfecte windcondities geven ons de kans ons te concentreren op onze vrij-stijl precisie routine, die we keer op keer herhalen, totdat we uiteindelijk helemaal tevreden zijn. Hierna gaan we door met de balletroutine, die we zonder ernstige fouten diverse malen tot een goed einde brengen. Het is echter anders met muziek,

het maakt ons zenuwachtig en het is moeilijk voor Nop zich zowel op de muziek als op het geven van commando's te concentreren. Ik betrap me er op naar de muziek te luisteren en Nop er op te attenderen dat zijn timing onjuist is. Dat maakt hem boos, maar ik kan het niet helpen. Zelf geeft Nop toe dat hij niet erg muzikaal is. Misschien moeten we wat meer "stick" praktisch doen met muziek zodat iedereen in het team de bewegingsmomenten kent en de verantwoordelijkheid daarvoor niet alleen bij Nop ligt.

Een van de problemen die we hebben is het gebruik van de beschikbare ruimte. Omdat wij een breed strand ter beschikking hebben, nemen we het ruimteprobleem voor lief en vergeten dat de competitievelden kleiner zijn. Luxemburg heeft ons dat doen realiseren. Het in staat zijn de vlieger in de beperkte ruimte onder controle te kunnen houden is belangrijk, maar men moet zich ook bewust zijn van de afmetingen van het veld en leren de stappen vooruit en achteruit hiermee in balans te brengen. Om dat op te lossen plaats ik vier vlaggen om de grenzen van een competitieveld te markeren, maar de vlaggen zijn klein en zijn moeilijk op enige afstand te zien. Dat wordt nog erger als kinderen ze uit het zand trekken en denken dat het speelgoed is. We moeten er diverse malen achteraan om ze terug te krijgen. We besluiten de vlaggen in een vierkant om ons zelf te plaatsen; dat helpt.

De wind trekt wat aan en ik vind het moeilijk de vlieger stil te zetten en in het midden van het wind-venster te landen. We hebben zo'n vijf uur rond gerend en de vermoeidheid begint toe te slaan. Wanneer ik voor de zoveelste maal niet goed land, vlieg ik op. Nop stelt voor te stoppen, maar ik wil de oefenmiddag niet zo beëindigen. We nemen een korte stop waarna we weer doorgaan totdat we ons tevreden voelen.

Michèle de Vries, teamlid Dust Devils.

Wordt vervolgd.

UITERLIJKE DATA VOOR KALENDER-INZENDINGEN. (in postbus).

26 maart 1996	nr. 96/3
21 mei 1996	nr. 96/4
23 juli 1996	nr. 96/5
24 september 1996	nr. 96/6
26 november 1996.	nr. 97/1